

— Чо ти ицкась? извика нѣкой отъ вѣнъ.

— И тозъ часъ единъ едъръ, старъ побѣлѣлъ вече юрукъ се приближи съ запнѣята пушка.

Огняновъ позна киръ Яня, който често слазаше въ Бѣла-Черква съ масло. И той го знаеше.

— Добъръ день, киръ Яне, дайте ми коматъ хлебець, за Бога, приборъза да каже Бойчо, за да заяви своитѣ миролюбиви намѣрения.

Киръ Яни го изгледа отъ глава до крака. Позна ли го, вѣ ли — но огледътъ не му направи добро впечатление. Той влѣзе навжсенъ въ колибата, отчуни половина пита, като изгълча нѣщо на едното момче.

— Хай, хѳди на тамо, да не земе главата белята. Тува тце те види нѣкой, ристиенино, каза той строго, като подаваше Огнянову хлѣба.

Огняновъ го подлагодари и се смѣкнѣ бързо къмъ дола, за да се мушне пакъ въ букака, дѣто бѣше ношуваль.

— Боже, казваше си той горчиво, единъ грѣкъ, тоя полудивакъ се смили: българитѣ ме изгонихъ съ проклетия и съ кучета вчера.

Огняновъ рѣваше бързо и лакомо питата, очитѣ му свѣтѣхъ отъ алчностъ. Гладътъ бѣше размѣсилъ въ благородния огънъ на погледа му тѣпъ звѣрски блѣсъкъ. На тоя мигъ Огняновъ не би пощадилъ баща си, ако поискаше да му истегли комата.

Графъ Уголино, за да не умре отъ гладъ, бѣше изялъ собственитѣ си дѣца.

Гладътъ е свѣтникъ пѳ-страшенъ отъ самото отчаяние.

Въ дола Бойчо се напи отъ рѣчицата и се закачува по стрѣмното за да влѣзе въ букака. Той почувствува тозъ часъ благотворното дѣйствиe на храната: силитѣ му се поповърнахъ. Кога приближи до гората, отдалечни гласове го накарахъ да се обърне. Отъ могилата, дѣто стоеше мандрата, се спущахъ черкези и му махахъ да чака. Прѣдъ тѣхъ се хвърляха нѣколко хрѣтки (извѣстно